

Lille Cathrine!
Hvi bær' Du det deilige Haar
Som dig om Kinderne slaaer
Glinsende blødt?
Siig mig, er det ogsaa Ret?
Fange mit Hjerte i Næt!
Nu har det flagret sig træt,
Ja, næsten dødt!

Lille Cathrine!
Du viste den spædste Fod,
Hvor som i Dandsen Du stod
Den sidste Gang.
Liflig Du var for mit Sind,
Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Vind
Henrykt Dig svang.

Lille Cathrine!
Hvor trofast jeg favnede Dig!
Ak, men det gavnede mig
Dog jo kun lidt!
Rigtignok var Du saa mild,
Ja, men Dit venlige Smil
Tændte i Hjærtet en Ild,
Men kuns i mit!

Lille Cathrine!
Nu kommervel Vaaren med Grønt,
Svinger sin Fane saa skjønt
Blomsterbroderet;
Jeg vil i Lundene gaae,
Fuglene hører jeg paa,
Hjærtet vil hoppe og slaae
Ømt og genert.

Lille Cathrine!
Saa spørger jeg Kukkeren ad
Hist mellem Bøgenes Blad:
"Naar skal jeg dø?"
Svarer den: "Det skal du snart!"
Tænker jeg: "Det var da rart,
At Du dog før Din Depart
Saae denne Mø!"

Lille Cathrine!
Naar skal vi nu samles igjen?
Glemmer Du ganske Din Ven,
Inden vi sees?
Aaret omdrejer sin Rok;
Du har forgjettet mig nok;
Da kommer Bejlernes Flok,
Ja, vel en Snes!

Lille Cathrine!
Jeg elsker dig inderligt ømt!
Det har Du aldrig vel drømt.
Ak, men kun jeg!
Snart viil jeg sige Dig det,
Pige! forstaaer Du mig ret?
Da skal jeg lystig og let
Ile til Dig!